

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PLz. ÚS 2/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. mája 2014 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jána Auxta, Petra Brňáka, Ľubomíra Dobríka, Ľudmily Gajdošíkovej, Sergeja Kohuta, Jána Lubyho, Milana Ľalíka, Lajosa Mészárosa, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza (sudca spravodajca) a Rudolfa Tkáčika podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vo veci zjednotenia odchylných právnych názorov senátov Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovených v uzneseniach I. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 673/2013 z 13. novembra 2013 a sp. zn. I. ÚS 724/2013 z 11. decembra 2013 a v stanovisku IV. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ku ktorému dospel v súvislosti s konaním o sťažnostiach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 99/2014 a sp. zn. IV. ÚS 110/2014, prijal toto

s t a n o v i s k o :

Bod II stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013, ktoré súvisí s aplikáciou nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. decembra 2012 (nález o asperačnej zásade), zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd, a preto je v plnom rozsahu aplikovateľný nielen v konaniach pred všeobecnými súdmi, ale aj v konaniach pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Všeobecná charakteristika sťažností súvisiacich s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. decembra 2012

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bolo v ostatnom období doručených viacero sťažností sťažovateľov podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorí boli v minulosti právoplatne odsúdení, pričom všeobecné sudy pri ukladaní trestu týmto osobám použili tzv. asperačnú zásadu (ďalej aj „sťažnosti týkajúce sa asperačnej zásady“). Títo sťažovatelia sa po vydaní nálezu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. decembra 2012 (ďalej aj „nález ústavného súdu o asperačnej zásade“), ktorým ústavný súd rozhodol o nesúlade § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov slov v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ s čl. 1 ods. 1 ústavy, návrhmi na povolenie obnovy konania domáhali obnovy svojich pôvodných trestných konaní. Návrhy týchto sťažovateľov na povolenie obnovy konania boli všeobecnými súdmi zamietnuté. Ide napr. o sťažnosti sťažovateľov vedené ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 673/2013 (J. P.), sp. zn. I. ÚS 724/2013 (J. H.), sp. zn. IV. ÚS 37/2014 (R. S.), sp. zn. IV. ÚS 99/2014 (J. Ť.), sp. zn. IV. ÚS 110/2014 (J. D.) alebo sp. zn. Rvp 19524/2013 (J. Š.).

Z označených sťažností týkajúcich sa asperačnej zásady (zovšeobecnene) vyplýva, že všeobecné sudy sťažnosťami napadnutými rozhodnutiami zamietli návrhy sťažovateľov na povolenie obnovy konania s odôvodnením, že v predmetných veciach síce je splnená prvá (formálna) podmienka na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku spočívajúca v existencii novej skutočnosti súdu skôr neznámej (nález ústavného súdu o asperačnej zásade), avšak nie je splnená druhá (materiálna) podmienka v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. že by nové rozhodnutie o uloženom treste mohlo byť

pre odsúdeného sťažovateľa priaznivejšie (z dôvodu, že by bola použitá pre neho priaznivejšia trestná sadzba, než ktorá bola použitá pri pôvodnom rozhodovaní o treste).

Právnou podstatou rozhodovania všeobecných súdov o návrhoch na povolenie obnovy konania súvisiacich s nálezom ústavného súdu o asperačnej zásade je ústavne konformný výklad § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že pre sťažnosťami podľa čl. 127 ods. 1 ústavy napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov je spoločné to, že vo veciach sťažovateľov konajúce všeobecné súdy v nich kvalifikovali nález ústavného súdu o asperačnej zásade ako novú skutočnosť súdu skôr neznámu (v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku), ale zároveň v týchto rozhodnutiach formulovali právny názor, podľa ktorého k povoleniu

obnovy konania je nevyhnutné tiež zistiť, či vzhľadom na stratu účinnosti príslušnej časti § 41 ods. 2 Trestného zákona je pôvodne uložený trest v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu je v zrejmom rozpore s účelom trestu (čím by bola splnená aj druhá podmienka povolenia obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku).

Zo sťažností týkajúcich sa asperačnej zásady, ktoré boli doručené ústavnému súdu, tiež vyplýva, že rozhodovanie všeobecných súdov o návrhoch na povolenie obnovy konania súvisiacich s nálezom ústavného súdu o asperačnej zásade nie je jednotné. Sťažovatelia poukazujú totiž na viacero rozhodnutí všeobecných súdov, na základe ktorých došlo k povoleniu obnovy konania v porovnateľných trestných veciach (teda v trestných veciach, v ktorých boli obžalovaní odsúdení a trest odňatia slobody im bol uložený použitím tzv. asperačnej zásady) „automaticky“, len na základe skutočnosti, že bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky publikovaný nález ústavného súdu o asperačnej zásade, t. j. bez zisťovania splnenia materiálnej podmienky na obnovu konania, teda bez zisťovania, či pôvodne uložený trest je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu je v zrejmom rozpore s účelom trestu. Zo sťažností doručených ústavnému súdu vyplýva, že ide napr. o tieto rozhodnutia všeobecných súdov:

- uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 Tos 51/2013 z 30. apríla 2013, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 36/2013 z 15. mája 2013, sp. zn. 2 Tos 40/2013 zo 7. mája 2013, uznesenie Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2 Nt 13/2013, uznesenie Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2 Nt 3/2013, uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2 Nt 5/2013 z 3. júna 2013, uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 6 Nt 70/2013 z 2. mája 2013, uznesenie Okresného súdu Poprad sp. zn. 5 Nt 4/2013 z 23. mája 2013, uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1 Nt 1/2013 z 23. apríla 2013, uznesenie Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2 Nt 6/2013 z 2. apríla 2013 a uznesenie Okresného súdu Pezinok sp. zn. 2 Nt 11/2013 z 22. apríla 2013.

II.

Právne názory I. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrené vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 673/2013 a sp. zn. I. ÚS 724/2013

Z prehľadu doterajšej rozhodovacej činnosti jednotlivých senátov ústavného súdu o sťažnostiach týkajúcich sa asperačnej zásady vyplýva, že I. senát ústavného súdu o dvoch takýchto sťažnostiach už meritórne rozhodol; konkrétne ide o uznesenia sp. zn. I. ÚS 673/2013 z 13. novembra 2013 a sp. zn. I. ÚS 724/2013 z 11. decembra 2013, ktorými boli sťažnosti sťažovateľov odmietnuté (vo vzťahu k druhostupňovým rozhodnutiam) ako zjavne neopodstatnené.

Z odôvodnenia označených uznesení možno vyvodit', že I. senát ústavného súdu odmietol predmetné sťažnosti na základe právneho záveru, podľa ktorého sú právne názory všeobecných súdov v napadnutých rozhodnutiach z ústavného hľadiska akceptovateľné (ide o právne názory, podľa ktorých sa v nadväznosti na nález ústavného súdu o asperačnej zásade obnova konania v jednotlivých prípadoch nepovoľuje automaticky, ale až po posúdení splnenia materiálnej podmienky na povolenie obnovy konania).

V odôvodneniach oboch označených uznesení I. senát ústavného súdu v súvislosti so svojím právnym záverom o ústavnej akceptovateľnosti sťažnosťami napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov vyslovil právny názor, podľa ktorého v týchto rozhodnutiach uplatnený „*Výklad § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 394 ods. 1 Trestného poriadku plne rešpektuje požiadavku jednosmerného pôsobenia právnych noriem a nemožno ho označiť za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený. Naopak, v dôsledku opačného výkladu, ktorý prezentuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmané, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok.*“.

III.

Právne názory IV. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ku ktorým došiel pri predbežnom prerokovaní vecí vedených pod sp. zn. IV. ÚS 99/2014 a sp. zn.

IV. ÚS 110/2014

IV. senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí uskutočnenom 19. februára 2014 predbežne prerokoval sťažnosti dvoch sťažovateľov, ktoré uzneseniami sp. zn. IV. ÚS 99/2014 a sp. zn. IV. ÚS 110/2014 z toho istého dňa prijal na ďalšie konanie (ešte predtým IV. senát ústavného súdu uznesením sp. zn. IV. ÚS 37/2014 z 23. januára 2014 ďalšiemu sťažovateľovi ustanovil na jeho žiadosť právneho zástupcu, ale zatiaľ o jej prijatí na ďalšie konanie nerozhodol, pozn.), keďže nezistil žiadne dôvody na odmietnutie týchto sťažností uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní oboch označených sťažností sa IV. senát ústavného súdu oboznámil s odôvodnením uznesení I. senátu ústavného súdu uvedeným v časti II tohto uznesenia a tiež so zjednocujúcim stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „stanovisko najvyššieho súdu“) sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013, ktoré trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu vydalo v nadväznosti na rozdielnu judikatúru nižších súdov o návrhoch na povolenie obnovy konania predkladaných osobami, ktoré boli právoplatne odsúdené použitím asperačnej zásady, teda súvisiacich s nálezom ústavného súdu o asperačnej zásade.

V stanovisku najvyššieho súdu sa okrem iného nachádza tento právny názor: „... Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ale obnovu konania povolí podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.“

Z uvedeného vyplýva, že právny názor I. senátu ústavného súdu citovaný v časti II. tohto uznesenia nekorešponduje s už citovaným právnym názorom najvyššieho súdu. Vychádzajúc z tohto zistenia, IV. senát ústavného súdu po posúdení týchto rozdielnych právnych názorov dospel k záveru, že pri rozhodovaní o ďalších porovnateľných sťažnostiach sťažovateľov, teda aj vo veciach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 99/2014 a sp. zn. IV. ÚS 110/2014, je potrebné vychádzať z právnych názorov vyslovených v stanovisku najvyššieho súdu, pričom tento záver založil na týchto skutočnostiach:

1. Podľa názoru IV. senátu ústavného súdu právny názor I. senátu ústavného súdu citovaný v časti II tohto uznesenia má racionálne jadro a v zásade neexistujú dôvody na to, aby bol bez ďalšieho označený za ústavne neakceptovateľný, a teda neaplikovateľný na rozhodovanie o sťažnostiach týkajúcich sa asperačnej zásady. Rovnako za ústavne konformný však IV. senát ústavného súdu považuje aj právny názor vyslovený v stanovisku najvyššieho súdu.

2. Ústavný súd v súvislosti s rozhodovaním o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, v ktorých sa namietajú odlišnosti v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a nahrádzať tak funkciu, ktorú zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zveruje najvyššiemu súdu (jeho plénu a kolégiám), ktorej súčasťou je aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01).

3. Jednou z primárnych úloh ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je chrániť ústavné princípy, v prvom rade generálny princíp právneho štátu vyvoditeľný z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorého integrálnou súčasťou je aj princíp právnej istoty. V tejto súvislosti IV. senát ústavného súdu zdôrazňuje, že z ústavného hľadiska nie je dlhodobejšie akceptovateľný stav, keď sa k určitej právne významnej otázke rozdielne vyjadrí niektorý zo senátov ústavného súdu a zároveň tiež plénum alebo niektoré z kolégií najvyššieho súdu v stanovisku k zjednocovaniu výkladu

zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vydanom podľa § 22 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Takýto stav je totiž v rozpore s princípom právnej istoty, a preto je úlohou (pléna) ústavného súdu, ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti čo najskôr takýto rozpor právne relevantným spôsobom odstrániť. K právne relevantným spôsobom odstránenia takéhoto rozporu patrí v prvom rade postup podľa § 6 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre v konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uplatňuje zásadu prednosti ústavne konformného výkladu, pričom zdôrazňuje, že z tejto zásady „vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd“ (II. ÚS 148/06, m. m. tiež III. ÚS 348/06, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 200/07, IV. ÚS 209/07, IV. ÚS 95/08, PL. ÚS 21/08 atď.). IV. senát ústavného súdu zastáva názor, že citovaný právny názor treba primerane uplatniť aj pri rozhodovaní o sťažnostiach týkajúcich sa použitia asperačnej zásady.

4. V posudzovaných veciach uplatnenie právneho názoru vyjadreného v stanovisku najvyššieho súdu poskytuje nepochybne širšiu (plnohodnotnejšiu) ochranu ústavou garantovaných základných práv a slobôd ako uplatnenie právneho názoru I. senátu ústavného súdu, keďže na jeho základe majú sťažovatelia bez ďalšieho právo na povolenie obnovy konania (až na výnimky obsiahnuté priamo v texte tohto stanoviska, pozn.), pričom po jej povolení majú k dispozícii všetky procesné prostriedky na ochranu svojich práv, aké mali v pôvodnom (trestnom) konaní. V tejto súvislosti IV. senát ústavného súdu poukazuje aj na porovnateľný právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho stanovisku, podľa ktorého je „*Prezentovaný výklad je ústavne konformný, nakoľko v širšom rozsahu akceptuje z nálezu ústavného súdu odvoditeľné práva odsúdených páchatel'ov (právo na opätovné*

rozhodovanie o treste, nie však na vopred určené rozhodnutie). Taký širší rozsah je daný ústavným nálezom — oproti výkladu spojenému s možnosťou zamietnuť návrh na povolenie obnovy konania pre nesplnenie vyššie uvedenej kumulatívnej podmienky obnovy konania vo vzťahu k výroku o treste, ktorý vychádza zo zaradenia nálezu ústavného súdu len mechanicky (bez súčasnej konštatácie splnenia dotknutej podmienky) medzi skutočnosťou súdu skôr neznáme, uvedené v § 394 ods. 1 Trestného poriadku.“.

5. Podľa názoru IV. senátu ústavného súdu stanovisko najvyššieho súdu ako celok poskytuje právam fyzických osôb, na ktoré je aplikovateľný nálež ústavného súdu o asperačnej zásade, plnohodnotnú ochranu, a preto je v plnom rozsahu aplikovateľné na rozhodovanie ústavného súdu o sťažnostiach týkajúcich sa asperačnej zásady.

Na účely zjednotenia odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu možno právne názory IV. senátu ústavného súdu k posudzovanej problematike koncentrovane vyjadriť týmito právnymi vetami:

1. Ak niektorý zo senátov Ústavného súdu Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vysloví právny názor k určitej právne významnej otázke, ktorý je v rozpore s právnym názorom vyjadreným v stanovisku k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré bolo vydané plénom alebo niektorým z kolégií Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 22 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, je úlohou pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky čo najskôr tento rozpor právne relevantným spôsobom odstrániť.

2. Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2016 zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd, a preto je v plnom rozsahu aplikovateľné v konaniach pred všeobecnými súdmi a Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktoré súvisia s aplikáciou nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. decembra 2012.

Nad rámec už uvedeného IV. senát ústavného súdu poznamenáva, že označené uznesenia I. senátu ústavného súdu sú z 13. novembra 2013 a z 11. decembra 2013, teda jedno z nich bolo vydané ešte pred prijatím stanoviska najvyššieho súdu (26. novembra 2013), pričom sa dá predpokladať, že aj druhé z týchto uznesení (sp. zn. I. ÚS 724/2013) vydal I. senát ústavného súdu bez toho, aby už mal k dispozícii predmetné stanovisko najvyššieho súdu.

IV.

Vzhľadom na skutočnosť, že IV. senát v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospel k právnemu názoru, ktorý je odchylný od právneho názoru I. senátu už vyjadreného v uzneseniach sp. zn. I. ÚS 673/2013 z 13. novembra 2013 a sp. zn. I. ÚS 724/2013 z 11. decembra 2013, bol v súlade s § 6 zákona o ústavnom súde povinný pred rozhodnutím predložiť plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov.

Vychádzajúc z právnych názorov vyslovených v časti III odôvodnenia tohto uznesenia, IV. senát ústavného súdu navrhol, aby plénum ústavného súdu v záujme zjednotenia odchylných právnych názorov senátov prijalo toto stanovisko:

1. Ak niektorý zo senátov Ústavného súdu Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vysloví právny názor k určitej právne významnej otázke, ktorý je v rozpore s právnym názorom vyjadreným v stanovisku k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré bolo vydané plénom alebo niektorým z kolégií Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 22 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, je úlohou pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky čo najskôr tento rozpor právne relevantným spôsobom odstrániť.

2. Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2016 zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd, a preto je v plnom rozsahu aplikovateľné v konaniach pred všeobecnými súdmi a Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktoré

súvisia s aplikáciou nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. decembra 2012.

Plénum ústavného súdu preskúmalo právne názory I. a IV. senátu ústavného súdu v označených veciach, pričom po diskusii bol na hlasovanie predložený tento návrh stanoviska na zjednotenie odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu:

„Bod II stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013, ktoré súvisí s aplikáciou nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. decembra 2012 (nález o asperačnej zásade), zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd, a preto je v plnom rozsahu aplikovateľný nielen v konaniach pred všeobecnými súdmi, ale aj v konaniach pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

Citovaný návrh stanoviska na zjednotenie odchylných právnych názorov plénum ústavného súdu väčšinou hlasov schválilo, a preto tvorí výrokovú časť tohto uznesenia.

Senáty ústavného súdu budú v zmysle § 6 poslednej vety zákona o ústavnom súde pri rozhodovaní v ďalších obdobných veciach viazané stanoviskom pléna ústavného súdu vyjadreným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

K tomuto uzneseniu sa pripájajú odlišné stanoviská sudcu Milana Ľalíka a sudcu Rudolfa Tkáčika.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014